

JUDECĂTORIA HÎNCEȘTI
Sediul LEOVA

mun. Hîncești, str. Chișinăului, 7, tel: (269) 23272 e-mail: jhn@justice.md
or. Ialoveni str. Prieteniei 4, tel: (268) 22163 e-mail: jia@justice.md
or. Leova str. Unirii 32, tel.: 0263-2-42-28, email: jlv@justice.md

1-34/26

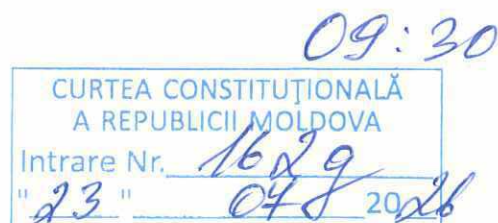
Curtea Constituțională a Republicii Moldova
mun. Chișinău str. Alexandru Lăpușneanu 28.

Prin prezenta, Judecătoria Hîncești, **Sediul Leova** Vă expediază cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate din data de 24.06.2026, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate și copia certificată a încheierii din 01.07.2026, emisă la cererea depusă de apărătorul inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 Cod de procedură penală.

Anexă: set de acte pe 20 file

Judecătorul judecătoriei Hîncești sediul Leova

Nicolae Zaharia

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

**str. Alexandru Lăpușneanu, nr. 28,
mun. Chișinău MD-2004
Republica Moldova**

**S E S I Z A R E
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE**

prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituție

I – AUTORUL SESIZĂRII

(Informații cu privire la autorul sesizării și eventualul său reprezentant)

1. Nume/Denumirea: Șendrea

2. Prenume : Nicu

3. Funcția Avocat, apărătorul numitului - Chitorog Vladimir

6. Numele și prenumele reprezentantului*

7. Ocupația reprezentantului

8. Adresa reprezentantului

9. Tel. 10. Fax

11.

*Dacă autorul sesizării este reprezentat/ă, a se anexa o procură semnată de autorul sesizării.

II – OBIECTUL SESIZĂRII

(A se vedea Partea II-a a Notiței explicative)

12. Prezenta sesizare are ca obiect examinarea constituționalității prevederilor art.43 alin.(1) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, care prevăd: „Conexarea cauzelor se decide de către instanța căreia îi revine competența de judecată conform prevederilor art.42. Încheierea privind admiterea conexării cauzelor poate fi atacată cu recurs în mod separat.”

III – CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

(A se vedea Partea a III-a a Notiței Explicative)

13. În procedura Judecătoriei Hîncești, sediul Leova, se află spre examinare cauza penală de învinuire a cet. Chitorog Vladimir de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.42 alin.(5), art.46 raportat la art.284 alin.(1) Cod penal și art.42 alin.(3), art.45 alin.(1) raportat la art.243 alin.(3) lit.a), b) Cod penal.

De menționat că, cauza penală în privința persoanei nominalizate a fost înregistrată în instanță la 07.04.2026, fiind înregistrată în PIGD cu nr.1-36/26 și repartizată spre examinare judecătorului Nicolae Zaharia.

De asemenea, în procedura Judecătoriei Cahul, judecător Aliona Sârbu, se află spre examinare cauza penală de învinuire a cet. Chitorog Vladimir de comiterea infracțiunii prevăzute de art.361 alin.(2) lit.b) Cod penal. Cauza a fost înregistrată la 30.06.2025 sub nr.1-258/2025.

La 20.05.2026, partea apărării a depus cerere de conexare a cauzei penale nr.1-36/26 aflate pe rolul Judecătoriei Hîncești, sediul Leova, la cauza penală nr.1-258/2025 aflată pe rolul Judecătoriei Cahul, cu remiterea cauzei către instanța care a fost prima sesizată, în conformitate cu prevederile art.42 alin.(3) pct.2) și alin.(4) CPP.

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Leova, din 05.06.2026, judecătorul Nicolae Zaharia a respins cererea de conexare ca neîntemeiată, apreciind că nu există temeiuri pentru remiterea cauzei spre examinare într-o procedură unică.

Totodată, la 05.06.2026, partea apărării a declarat recurs împotriva încheierii menționate.

În cauza pendinte, apărarea a invocat dispozițiile art.42 alin.(3) pct.2) și alin.(4) CPP, argumentând că ambele cauze penale îl vizează pe același inculpat și se află în competența unor instanțe de același grad, iar potrivit art.42 alin.(4) CPP procesul se judecă de instanța care a fost prima sesizată privind judecarea cauzei.

În contextul examinării cererii de conexare a devenit evident că dispozițiile art.43 alin.(1) CPP nu reglementează expres competențele instanței sesizate ulterior cu cauza penală și nici limitele atribuțiilor acesteia în procedura conexării.

Mai exact, norma contestată nu stabilește dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței sesizate prima, dacă dispune de competența de a respinge conexarea, care sunt temeiurile juridice ale unei asemenea soluții și nici care este regimul juridic al încheierii de respingere a conexării.

Problema ridicată în prezenta cauză nu privește suficiența motivării încheierii din 05.06.2026 și nici legalitatea acesteia ca act judecătoresc individual, ci privește însăși existența și întinderea competenței conferite de art.43 alin.(1) CPP instanței sesizate ulterior cu cauza penală.

Astfel, soluționarea cauzei depinde în mod direct de aplicarea prevederilor art.43 alin.(1) CPP, iar pretinsa insuficiență normativă a acestei dispoziții produce efecte directe asupra determinării instanței competente, asupra exercitării dreptului la apărare și asupra garanțiilor procesului echitabil.

Din aceste considerente, autorul excepției consideră că problema constituționalității art.43 alin.(1) CPP este incidentă în cauza pendinte și are legătură directă cu soluționarea litigiului principal.

IV- EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

(A se vedea Partea a IV-a a Notiței Explicative)

14. Excepția de neconstituționalitate se ridică în privința prevederilor art.43 alin.(1) Cod de procedură penală, în măsura în care acestea nu reglementează expres competența instanței sesizate ulterior cu cauza penală în procedura conexării cauzelor, nu stabilesc condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării, nu reglementează regimul juridic al încheierii de respingere a conexării și nu oferă garanții procedurale suficiente împotriva unor interpretări divergente sau arbitrare.

Autorul excepției consideră că aceste omisiuni legislative contravin prevederilor art.1 alin.(3), art.20, art.23, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, deoarece afectează principiul securității juridice, previzibilitatea normei juridice, accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

În subsidiar, autorul excepției consideră că lipsa unor criterii legale clare privind competența instanței și mecanismul conexării poate genera tratamente procesuale diferite pentru persoane aflate în situații juridice comparabile, aspect susceptibil să afecteze și garanțiile consacrate de art.16 din Constituția Republicii Moldova și art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14.1. Argumentăm afirmațiile invocate prin următoarele elemente de fapt și de drept.

A. ÎN DREPT

14.2. Prevederile relevante din Constituție

Articolul 1 alin. (3)

Statul Republica Moldova

Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4 alin.(1) și (2)

Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 15

Universalitatea

Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 16 alin.(1) și (2)

Egalitatea

(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nicio lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23 alin. (2)

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 54 alin. (1) - (2)

Restrîngerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrîngeri decît celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional

și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

14.3. Prevederi relevante din Codul penal al RM:

Articolul 1. Legea penală a Republicii Moldova

(1) Prezentul cod este unica lege penală a Republicii Moldova.

(2) Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și speciale ale dreptului penal, determină faptele ce constituie infracțiuni și prevede pedepsele ce se aplică infractorilor.

(3) Prezentul cod se aplică în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale actelor internaționale la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe cu actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, au prioritate și se aplică direct reglementările internaționale.

Articolul 4. Principiul umanismului

(1) Întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societății, drepturile și libertățile acesteia.

Articolul 5. Principiul democratismului

(1) Persoanele care au săvârșit infracțiuni sînt egale în fața legii și sînt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

(2) Apărarea drepturilor și intereselor unei persoane nu poate fi realizată prin încălcarea drepturilor și intereselor altei persoane sau a unei colectivități.

14.4. Prevederi din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului:

Articolul 6 Dreptul la un proces echitabil

1. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

.....

Articolul 14 Interzicerea discriminării

Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

B. ÎN FOND

14.5. Dispozițiile art.43 alin.(1) Cod de procedură penală urmează a fi analizate prin prisma exigențelor constituționale referitoare la calitatea legii, securitatea raporturilor juridice, accesul liber la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, consacrate de art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14.6. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, orice normă juridică trebuie să întrunească cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, astfel încât destinatarii acesteia să își poată adapta conduita și să poată prevedea, într-o măsură rezonabilă, consecințele juridice care derivă din aplicarea normei.

14.7. Aceste exigențe sunt cu atât mai importante în domeniul procesual penal, unde normele juridice reglementează competența instanțelor judecătorești și mecanismele prin care se realizează dreptul la apărare, accesul la justiție și garanțiile procesului echitabil.

14.8. În cauza de față, autorul excepției consideră că dispozițiile art.43 alin.(1) CPP nu întrunesc exigențele constituționale de claritate și previzibilitate, deoarece nu reglementează expres competența instanței sesizate ulterior cu cauza penală, nu stabilesc condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării și nu reglementează regimul juridic al încheierii de respingere a conexării.

14.9. Ca urmare, norma contestată permite interpretări judiciare divergente cu privire la existența și întinderea competenței instanței sesizate ulterior, generând incertitudine juridică și riscul aplicării neuniforme a legii procesual-penale.

B.1 Încălcarea principiului securității juridice și a exigențelor privind calitatea legii (art.1 alin.(3) din Constituție)

14.10. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, principiul statului de drept consacrat de art.1 alin.(3) din Constituție impune ca orice normă juridică să fie formulată cu suficientă precizie, claritate și previzibilitate, astfel încât destinatarii acesteia să poată înțelege conduita impusă de lege și să prevadă consecințele juridice ale aplicării acesteia.

14.11. Cerința calității legii este aplicabilă cu o intensitate sporită normelor procesual-penale care reglementează competența instanțelor judecătorești și mecanismele prin care se realizează drepturile fundamentale ale participanților la proces.

14.12. În prezenta cauză, dispozițiile art.43 alin.(1) CPP prevăd că „Conexarea cauzelor se decide de către instanța căreia îi revine competența de judecată conform prevederilor art.42”, fără a stabili însă mecanismul procedural prin care această competență urmează a fi exercitată atunci când cauzele se află pe rolul unor instanțe diferite.

14.13. Deși art.42 alin.(4) CPP stabilește că, în cazul unor cauze aflate în competența unor instanțe de același grad, procesul se judecă de instanța care a fost prima sesizată, art.43 alin.(1) CPP nu precizează dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței sesizate prima sau dacă dispune de competența de a respinge conexarea.

14.14. Totodată, norma contestată nu stabilește:

- condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării;

- limitele competenței instanței sesizate ulterior;
- criteriile de examinare a unei cereri de conexare;
- mecanismul de soluționare a eventualelor conflicte de competență;
- regimul juridic al încheierii de respingere a conexării.

14.15. În aceste condiții, destinatarii normei nu pot prevedea cu suficientă certitudine care este conduita impusă de lege și nici care este autoritatea competentă să decidă definitiv asupra conexării cauzelor penale.

14.16. Mai mult, lipsa unor reguli clare permite apariția unor interpretări judiciare diferite cu privire la însăși existența și întinderea competenței instanței sesizate ulterior de a respinge conexarea, ceea ce creează riscul unor soluții neuniforme în cauze similare.

14.17. Or, competența instanțelor judecătorești reprezintă o instituție fundamentală a procesului penal și nu poate depinde exclusiv de interpretări judiciare variabile în lipsa unor criterii legale clare și previzibile. În lipsa unor criterii legale clare și a unei căi efective de contestare, art.42 și art.43 CPP permit instanței sesizate să blocheze unilateral activarea mecanismului conexării și să decidă ea însăși dacă dosarul va fi examinat separat sau împreună cu alte cauze conexe. Astfel, norma transferă către instanța de fond o marjă discreționară excesivă în determinarea instanței competente, afectând exigențele de previzibilitate a legii, accesul la justiție și dreptul la examinarea cauzei de către o instanță instituită de lege, garantate de articolele 20, 23 și 26 din Constituție și de articolul 6 §1 CEDO.

14.18. În consecință, autorul excepției consideră că dispozițiile art.43 alin.(1) CPP nu întrunesc exigențele constituționale privind calitatea legii și securitatea juridică, contravenind art.1 alin.(3) din Constituția Republicii Moldova.

B.2. Încălcarea dreptului de acces liber la justiție și a dreptului la un remediu efectiv (art.20 din Constituție și art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului)

14.19. Potrivit art.20 din Constituția Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care îi violează drepturile, libertățile și interesele legitime.

14.20. Dreptul de acces la justiție presupune nu doar existența formală a unei instanțe competente, ci și existența unor mecanisme procedurale clare, accesibile și previzibile care să permită persoanei valorificarea efectivă a drepturilor sale procesuale.

14.21. Prin Legea nr.35 din 13 martie 2025, legiuitorul a modificat art.43 alin.(1) CPP, introducând expres posibilitatea contestării separate a încheierii privind admiterea conexării cauzelor penale.

14.22. Cu toate acestea, aceeași intervenție legislativă nu a reglementat regimul juridic al încheierii de respingere a conexării și nici mecanismul procesual prin care o asemenea soluție poate fi supusă controlului judiciar.

14.23. În consecință, norma contestată generează o stare de incertitudine juridică privind existența, întinderea și modalitatea de exercitare a remediilor procesuale disponibile împotriva unei încheieri de respingere a conexării.

14.24. Or, atunci când legiuitorul reglementează expres dreptul de contestare pentru una dintre soluțiile posibile ale instanței – admiterea conexării –, dar nu reglementează situația celeilalte soluții – respingerea conexării –, fără a preciza expres regimul juridic

aplicabil, se creează premisele unor interpretări divergente și ale unei practici judiciare neuniforme.

14.25. Mai mult, persoana interesată nu poate prevedea cu suficientă certitudine dacă dispune sau nu de un remediu procesual efectiv împotriva unei soluții care influențează în mod direct competența instanței, modul de desfășurare a procesului penal și exercitarea dreptului la apărare.

14.26. Legiuitorul a intervenit expres asupra art.43 alin.(1) CPP prin Legea nr.35/2025 și a reglementat exclusiv calea de atac împotriva încheierii de admitere a conexării. Prin această intervenție legislativă, legiuitorul a confirmat că soluțiile pronunțate în materia conexării produc efecte procesuale suficient de importante pentru a justifica un control judiciar separat. Cu toate acestea, aceeași intervenție legislativă nu a reglementat situația respingerii conexării, ceea ce creează o asimetrie normativă susceptibilă să genereze incertitudine juridică și practică neuniformă. Dacă legiuitorul a considerat necesară instituirea expresă a unui recurs separat împotriva încheierii de admitere a conexării, rezultă că soluțiile pronunțate în această materie au o importanță procesuală deosebită.

14.28. În aceste condiții, absența unei reglementări corespunzătoare privind respingerea conexării devine cu atât mai problematică din perspectiva exigențelor de claritate și previzibilitate a legiilor, punând persoana al cărei proceduri de conexare a fost respinsă într-o situație inechitabilă și dezavantajoasă, aspect susceptibil să afecteze și garanțiile consacrate de art.16 din Constituția Republicii Moldova și art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

14.29. În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că accesul la justiție trebuie să fie concret și efectiv, iar nu teoretic și iluzoriu. Exigențele de previzibilitate și accesibilitate sunt aplicabile inclusiv normelor procedurale care reglementează exercitarea căilor de atac și a remediilor judiciare. În cauza de față, lipsa unei reglementări clare privind regimul juridic al încheierii de respingere a conexării și privind posibilitatea contestării acesteia creează o incertitudine incompatibilă cu exigențele constituționale ale accesului liber la justiție și ale protecției judiciare efective.

14.30. Prin urmare, autorul excepției consideră că dispozițiile art.43 alin.(1) CPP, în redactarea actuală, afectează garanțiile prevăzute de art.20 din Constituția Republicii Moldova și art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că drepturile garantate de Convenție trebuie să fie practice și efective, nu teoretice și iluzorii (*Airey v. Ireland*). Totodată, Curtea Europeană a reținut că accesul la justiție și dreptul la un proces echitabil impun existența unor garanții procedurale suficiente pentru protecția efectivă a drepturilor persoanei (*Golder v. United Kingdom; Kudła v. Poland*).

B.3. Încălcarea dreptului la apărare și a dreptului la un proces echitabil (art.26 și art.20 din Constituție, art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului)

14.31. Potrivit art.26 din Constituția Republicii Moldova, dreptul la apărare este garantat, iar pe parcursul întregului proces părțile trebuie să beneficieze de posibilități reale și efective pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime. Totodată, art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul oricărei persoane la

examinarea cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, constituită potrivit legii, în cadrul unei proceduri echitabile.

14.32. Instituția conexării cauzelor penale nu mai poate fi privită exclusiv ca o măsură de administrare judiciară, deoarece prin modificarea art.43 alin.(1) CPP legiuitorul i-a conferit un regim procesual distinct, recunoscând expres posibilitatea contestării separate a încheierii de admitere a conexării. În aceste condiții, conexarea influențează în mod direct competența instanței, exercitarea dreptului la apărare și garanțiile procesului echitabil.

14.33. În cazul prevăzut de art.42 alin.(4) CPP, legiuitorul a stabilit expres că procesul se judecă de instanța care a fost prima sesizată privind judecarea cauzei. Această regulă urmărește evitarea fragmentării procedurilor, prevenirea pronunțării unor soluții contradictorii și asigurarea unei administrări eficiente a justiției. Cu toate acestea, art.43 alin.(1) CPP nu stabilește mecanismul procedural prin care această regulă urmează să fie realizată în practică și nu precizează competențele instanței sesizate ulterior atunci când este sesizată cu o cerere de conexare.

14.34. În consecință, persoana vizată de procedură nu poate prevedea cu suficientă certitudine:

- care instanță va decide definitiv asupra conexării;
- care sunt criteriile aplicabile examinării cererii;
- dacă instanța sesizată ulterior poate respinge conexarea;
- care sunt limitele acestei competențe;
- care sunt remediile procesuale disponibile împotriva unei asemenea soluții.

14.35. Lipsa acestor garanții normative afectează posibilitatea participanților la proces de a-și adapta conduita procesuală și de a-și exercita în mod efectiv drepturile procedurale recunoscute de lege.

14.36. Mai mult, în situația în care cauzele care privesc aceeași persoană sunt examinate separat ca urmare a unei interpretări divergente a normelor privind conexarea, există riscul administrării neuniforme a probelor, al formulării unor aprecieri diferite asupra aceluiași circumstanțe de fapt și al pronunțării unor soluții incompatibile.

14.37. O asemenea situație afectează în mod direct egalitatea armelor, contradictorialitatea procesului și garanțiile inerente dreptului la apărare, toate acestea constituind elemente esențiale ale dreptului la un proces echitabil.

14.38. De asemenea, în lipsa unor reguli clare privind competența instanței și mecanismul conexării, există riscul ca legalitatea procedurii să fie contestată ulterior prin invocarea încălcării normelor privind competența, circumstanță care poate afecta stabilitatea raporturilor juridice și încrederea participanților în actul de justiție.

14.39. Problema prezintă o importanță practică deosebită și prin prisma art.251 CPP, întrucât nerespectarea regulilor de competență poate constitui temei de nulitate a actelor procesuale. În lipsa unor reguli clare privind procedura conexării și competența instanței sesizate ulterior, participanții la proces sunt expuși riscului ca legalitatea procedurii să fie contestată ulterior, inclusiv după pronunțarea sentinței.

14.40. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că respectarea regulilor de competență reprezintă o garanție fundamentală a dreptului la un proces echitabil și a principiului instanței stabilite prin lege.

14.41. În aceste condiții, autorul excepției consideră că insuficiența normativă a dispozițiilor art.43 alin.(1) CPP afectează exercitarea efectivă a dreptului la apărare și a

dreptului la un proces echitabil, garantate de art.26 și art.20 din Constituția Republicii Moldova, precum și de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

B.4. Caracterul distinct al prezentei excepții față de Decizia Curții Constituționale nr.55 din 11 iunie 2018, și DCC nr.30 din 16 martie 2023.

14.42. Autorul excepției este conștient de faptul că prin Decizia Curții Constituționale nr.55 din 11 iunie 2018 Curtea a examinat o excepție de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art.43 CPP.

14.43. Totuși, prezenta excepție de neconstituționalitate vizează o problemă juridică distinctă de cea analizată de Curte în anul 2018 și este formulată într-un context normativ diferit.

14.44. La data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr.55 din 11 iunie 2018, art.43 alin.(1) CPP nu conținea teza introdusă ulterior prin Legea nr.35 din 13 martie 2025, potrivit căreia „Încheierea privind admiterea conexării cauzelor poate fi atacată cu recurs în mod separat”.

14.45. Prin urmare, Curtea Constituțională nu a avut posibilitatea să examineze efectele constituționale ale actualei redactări a art.43 alin.(1) CPP și nici consecințele juridice generate de intervenția legislativă din anul 2025. Mai mult, problema ridicată în prezenta cauză nu privește exclusiv posibilitatea contestării unei încheieri privind conexarea cauzelor penale.

14.46. Problema constituțională invocată derivă din faptul că, după modificarea legislativă din anul 2025, norma procesual-penală reglementează expres regimul juridic al încheierii de admitere a conexării, însă nu reglementează competența instanței sesizate ulterior cu cauza penală, condițiile și temeiurile respingerii conexării, regimul juridic al unei asemenea încheieri și mecanismele procedurale aplicabile în cazul respingerii conexării.

14.47. Astfel, prin intervenția legislativă din anul 2025 a apărut o nouă realitate normativă care nu a făcut obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curte în anul 2018.

14.48. În plus, prezenta excepție nu urmărește obținerea unei reinterprețări a considerentelor reținute în Decizia Curții Constituționale nr.55 din 11 iunie 2018 și nici reevaluarea constituționalității normei examinate atunci în aceeași configurație legislativă.

14.49. Mai ales că, conform pct.21 din Decizia nr.55 din 11.06.2018 asupra unor aspecte privind conexarea cauzelor penale, s-a este indicat expres că ” *Curtea menționează că interdicția contestării încheierii privind conexarea cauzelor nu este una absolută, părțile având posibilitatea să pună problema competenței prin intermediul căilor de atac. În cazul constatării unor încălcări ale prevederilor legale referitoare la competența *ratione materiae* sau *ratione personae* intervine nulitatea actului procedural, potrivit articolului 251 alin. (2) din Codul de procedură penală.*” Tocmai din acest motiv, clarificarea regimului juridic al conexării și al căilor de atac, reprezintă o problemă determinantă pentru asigurarea caracterului echitabil al procedurii.

14.50. Or, dacă însăși Curtea Constituțională a reținut că încălcările normelor privind competența pot conduce la nulitatea actului procedural potrivit art.251 CPP, rezultă că determinarea instanței competente în materia conexării nu reprezintă o chestiune secundară, ci una determinantă pentru legalitatea întregii proceduri. Suplimentar în pct.23-

24 din decizia menționată este indicată că *”... Curtea reiterează că articolul 20 din Constituție, care reglementează dreptul de acces liber la justiție, își găsește corespondența în dispozițiile articolului 6 § 1 din Convenție. Cerința din articolul 6 § 1 din Convenție, aceea ca o cauză să fie examinată în mod echitabil, trebuie înțeleasă în sensul de a se asigura respectarea principiilor fundamentale ale oricărui proces, și anume principiul contradictorialității și principiul dreptului la apărare, ambele asigurând egalitatea deplină a părților în proces. 24. Curtea reține că orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în termen optim și previzibil, de către o instanță independentă, imparțială și stabilită de lege. În acest scop, instanța este datoră să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a judecății, inclusiv prin conexarea cauzelor, respectând caracterul echitabil al procedurii.”*

14.51. Autorul excepției invocă existența unor vicii constituționale generate de actuala redactare a art.43 alin.(1) CPP și de insuficiența normativă a mecanismului procedural al conexării cauzelor penale, insuficiență care a devenit evidentă după modificările operate prin Legea nr.35 din 13 martie 2025.

14.52. Mai mult, Decizia Curții Constituționale nr.55/2018 nu a analizat problema constituțională privind competența instanței sesizate ulterior cu cauza penală și nici problema insuficienței normative generate de lipsa reglementării procedurii de respingere a conexării, aspecte care au devenit actuale abia după modificarea art.43 alin.(1) CPP prin Legea nr.35/2025.

14.53. Autorul excepției consideră necesar să evidențieze că prezenta sesizare nu ridică aceeași problemă juridică examinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr.30 din 16 martie 2023. În cauza examinată în anul 2023, autorul excepției a invocat pretinsa omisiune legislativă privind conexarea cauzelor aflate pe rolul diferitor judecători din cadrul aceleiași instanțe judecătorești. Curtea a apreciat atunci că problema invocată putea fi soluționată prin interpretarea sistemică a Codului de procedură penală și a concluzionat că noțiunea de „instanță de judecată” include judecătorul sau completul competent. Spre deosebire de cauza examinată prin DCC nr.30 din 16 martie 2023, prezenta excepție nu urmărește interpretarea noțiunii de „instanță de judecată” și nici delimitarea competențelor între judecătorii aceleiași instanțe. Problema ridicată privește lipsa reglementării competenței instanței sesizate ulterior și lipsa normelor care să permită identificarea condițiilor și limitelor respingerii conexării.

14.54. În aceste condiții, prezenta excepție de neconstituționalitate are un obiect distinct, se întemeiază pe circumstanțe juridice noi și ridică probleme constituționale care nu au fost examinate anterior de Curtea Constituțională.

B.5. Necesitatea controlului de constituționalitate în prezenta cauză

14.55. Autorul excepției consideră că problemele evidențiate în prezenta sesizare depășesc limitele unei simple dificultăți de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești și relevă existența unei insuficiențe normative care afectează exercitarea unor drepturi și garanții constituționale fundamentale.

14.56. În mod obișnuit, divergențele de interpretare a normelor juridice pot fi soluționate prin intermediul practicii judiciare sau al mecanismelor de unificare a jurisprudenței. Totuși, în cauza de față, problema nu rezidă exclusiv în existența unor

interpretări diferite, ci în faptul că dispozițiile art.43 alin.(1) CPP nu reglementează aspecte esențiale ale procedurii conexării cauzelor penale.

14.57. Astfel, legea nu stabilește expres dacă instanța sesizată ulterior cu cauza penală este obligată să remită cauza instanței sesizate prima, dacă dispune de competența de a respinge conexarea, care sunt condițiile și temeiurile unei asemenea soluții și care este regimul juridic aplicabil încheierii de respingere a conexării.

14.58. În aceste condiții, problema ridicată nu privește alegerea între două sau mai multe interpretări rezonabile ale aceleiași norme, ci însăși absența unor reguli legale suficiente care să permită identificarea cu certitudine a competenței instanței și a mecanismului procedural aplicabil.

14.59. Mai mult, această insuficiență normativă produce efecte directe asupra exercitării dreptului la apărare, accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, întrucât influențează determinarea instanței competente, modul de desfășurare a procesului penal și posibilitatea valorificării unor remedii procesuale efective. Problema constituțională ridicată în prezenta cauză nu rezultă dintr-o aplicare pretins eronată a legii de către instanța de judecată, ci din imposibilitatea identificării, chiar prin metodele obișnuite de interpretare juridică, a normei care conferă instanței sesizate ulterior competența de a respinge conexarea și a criteriilor care guvernează exercitarea unei asemenea atribuții.

14.60. Autorul excepției subliniază că nu solicită Curții Constituționale să stabilească modul concret de soluționare a cererii de conexare formulate în cauza pendinte și nici să cenzureze legalitatea încheierii pronunțate de instanța de judecată la 05.06.2026.

14.61. Obiectul prezentei excepții îl constituie exclusiv verificarea compatibilității dispozițiilor art.43 alin.(1) CPP cu exigențele constituționale privind calitatea legii, securitatea juridică și protecția efectivă a drepturilor fundamentale, în măsura în care norma contestată nu reglementează aspecte esențiale ale procedurii conexării cauzelor penale.

14.62. În cauza de față nu poate fi identificată nici o dispoziție legală care să confere expres instanței sesizate ulterior cu cauza penală competența de a respinge conexarea. În același timp, nici art.42 CPP și nici art.43 CPP nu stabilesc că această instanță dispune de o marjă de apreciere asupra oportunității conexării. Astfel, competența exercitată în practică nu rezultă direct din lege.

14.63. Nu este clar în baza căror dispoziții legale instanța sesizată ulterior cu cauza penală poate concluziona că dispune de competența de a respinge conexarea. În lipsa unei reglementări exprese, nu poate fi identificată norma care conferă o asemenea atribuție și nici limitele exercitării acesteia. Or, într-un stat de drept, competența instanțelor judecătorești trebuie să rezulte din lege și nu poate fi dedusă exclusiv pe cale interpretativă.

14.64. În consecință, autorul excepției consideră că numai Curtea Constituțională poate aprecia dacă insuficiența normativă constatată este compatibilă cu dispozițiile art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și cu standardele Convenției Europene a Drepturilor Omului referitoare la securitatea juridică, accesul la justiție și procesul echitabil.

B.6. CONCLUZII

14.65. Din analiza dispozițiilor art.43 alin.(1) Cod de procedură penală rezultă că norma contestată nu reglementează în mod suficient de clar, precis și previzibil procedura conexării cauzelor penale aflate pe rolul unor instanțe diferite și nu stabilește competențele instanței sesizate ulterior în cadrul acestei proceduri.

14.66. În special, dispoziția contestată nu stabilește dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței care a fost prima sesizată, dacă poate respinge conexarea, care sunt condițiile și temeiurile juridice ale unei asemenea soluții, precum și care este regimul juridic al încheierii de respingere a conexării.

14.67. În lipsa unor reglementări clare, norma permite interpretări divergente și aplicări neuniforme, generând o marjă excesivă de apreciere judiciară în materia competenței instanțelor, contrară exigențelor constituționale privind securitatea juridică și calitatea legii.

14.68. Această insuficiență normativă produce efecte directe asupra exercitării dreptului la apărare, accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, deoarece influențează determinarea instanței competente, modul de desfășurare a procesului penal și posibilitatea exercitării unor remedii procesuale efective.

14.69. Problema constituțională invocată în prezenta cauză este distinctă de cea examinată prin Decizia Curții Constituționale nr.55 din 11 iunie 2018, fiind determinată de actuala redactare a art.43 alin.(1) CPP, modificată prin Legea nr.35 din 13 martie 2025, intervenție legislativă ulterioară controlului de constituționalitate exercitat în anul 2018.

14.70. Totodată, prezenta cauză evidențiază necesitatea perfecționării cadrului normativ care reglementează conexarea cauzelor penale. În opinia autorului excepției, pentru asigurarea previzibilității și securității juridice, legiuitorul ar urma să reglementeze expres competențele instanței sesizate ulterior cu cauza penală, condițiile și temeiurile admiterii sau respingerii conexării, procedura de soluționare a eventualelor conflicte de competență dintre instanțe și regimul juridic al căilor de atac împotriva încheierilor pronunțate în materia conexării cauzelor penale.

14.71. În special, legiuitorul ar urma să clarifice dacă, în ipoteza prevăzută de art.42 alin.(4) CPP, instanța sesizată ulterior are obligația de a remite cauza instanței sesizate prima sau dispune de competența de a soluționa ea însăși cererea de conexare, inclusiv prin respingerea acesteia, precum și limitele unei asemenea competențe.

14.72. Curtea Constituțională s-a expus și în hotărârea nr. 21 din 22 iulie 2016 (§§ 52-55 a hotărârii). Mai mult, în această hotărâre Curtea Constituțională a subliniat faptul, că în jurisprudența sa și Curtea Europeană a menționat că *persoana este în drept să cunoască, în termeni foarte clari, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze responsabilitatea penală*. Atunci când un act este privit ca infracțiune, judecătorul poate să precizeze elementele constitutive ale infracțiunii, dar nu să le modifice, în detrimentul acuzatului, iar modul în care el va defini aceste elemente constitutive trebuie să fie previzibil pentru orice persoană consultată de specialist (§63 a hotărârii). Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea Constituțională în această hotărâre a statuat că legiuitorului îi revine obligația să dea dovadă în actul de legiferare de exigențe sporite în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Or, persoana trebuie să poată

determina fără echivoc comportamentul care poate avea un caracter penal (§67 și §71 a hotărârii).

14.73. Astfel, supremația Constituției este garantată de către Curtea Constituțională, definită de legiuitorul constituant ca unică autoritate de jurisdicție constituțională, independentă în raport cu orice altă autoritate publică. Curtea Constituțională reprezintă unul din pilonii cei mai importanți ai sistemului de garanții constituționale, care asigură funcționarea democratică a societății și respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit modelului european de control al constituționalității, se exclude exercitarea oricărui control de constituționalitate de către instanțele ordinare.

14.74. Procedura de jurisdicție constituțională constă în activitatea de verificare a conformității actelor, care intră în competența Curții Constituționale, cu Constituția, având drept scop realizarea principiului supremației Constituției. Iar, excepția de neconstituționalitate este un mijloc de apărare, prin care partea chemată în fața unei instanțe de judecată invocă neconstituționalitatea unei norme legale. Excepția de neconstituționalitate, cu particularitățile sale, reprezintă un mijloc de acces indirect al persoanelor la instanța de contencios constituțional prin intermediul instanței de judecată.

14.75. Pe de altă parte, dreptul la un proces echitabil presupune *eo ipso* prezumția de conformitate a actelor normative interpretate și aplicate de instanța judecătorească în actul de înfăptuire a justiției cu normele constituționale și legislația internațională. În acest sens trebuie să reținem că soluționarea unui litigiu nu poate implica promovarea unui drept prin intermediul unor norme neconstituționale. Instituția ridicării excepției de neconstituționalitate oferă instanțelor posibilitatea soluționării situațiilor în care, în cadrul judecării unei cauze, părțile, sau judecătorul, se confruntă cu o incertitudine în privința constituționalității normelor ce urmează a fi aplicate.

14.76. Într-o societate democratică atribuția de bază a statului este protecția persoanei. Prin instituirea normelor procesual-penale, statul urmărește scopul de a proteja persoana și societatea de infracțiuni, dar, în același timp, să protejeze persoana și societatea de abuzurile persoanelor învestite cu atribuții de cercetare a infracțiunilor, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

14.77. Cadrul normativ într-un domeniu atât de sensibil trebuie să se realizeze într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de confuzie, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât este posibil, eventualitatea arbitrarului sau a abuzului celor chemați să aplice dispozițiile legale.

14.78. În acest sens, trebuie să subliniem că dispozițiile aplicabile cărora **autoritățile le dau interpretări contradictorii care se exclud reciproc nu îndeplinesc cerința de „calitate a legii” impusă de Constituție și de Convenția Europeană** (Nasrulloev v. Rusia, nr. 656/06, § 77, 11 octombrie 2007; Ječius v. Lituania, nr. 34578/97, §§ 53-59, 31 iulie 2000).

14.79. În aceste condiții, autorul excepției consideră că dispozițiile art.43 alin.(1) Cod de procedură penală, în redactarea actuală, ridică serioase probleme de compatibilitate cu art.1 alin.(3), art.20, art.26 și art.54 din Constituția Republicii Moldova, precum și cu garanțiile prevăzute de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

V - CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

(A se vedea Partea a V-a a Notîței explicative)

15. Din motivele invocate supra, în temeiul art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova și conform hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova,-

S O L I C I T :

1. Ridicarea excepției de neconstituționalitate privind prevederile art.43 alin.(1) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, în readacția actuală introdusă prin Legea nr.35 din 13 martie 2025.
2. Transmiterea sesizării către Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului constituționalității dispozițiilor art.43 alin.(1) CPP, în redactarea actuală.
3. Verificarea constituționalității art.43 alin.(1) CPP în măsura în care dispozițiile contestate:
 - *nu reglementează competența instanței sesizate ulterior în procedura conexării cauzelor penale;*
 - *nu stabilesc dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței sesizate prima sau poate respinge conexarea;*
 - *nu reglementează condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării;*
 - *nu reglementează regimul juridic al încheierii de respingere a conexării;*
 - *nu oferă garanții suficiente împotriva arbitrarului judiciar și a interpretărilor divergente în materia conexării cauzelor penale.*
4. Verificarea compatibilității constituționale a dispozițiilor art.43 alin.(1) CPP, care sunt insuficient normativ incompatibile cu exigențele art.1 alin.(3), art.20, art.23, art.26 și art.54 din Constituție, precum și cu standardele Convenției Europene a Drepturilor Omului privind securitatea juridică, accesul la justiție, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil, garantat de art.6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.
5. În cazul constatării unei insuficiențe normative incompatibile cu exigențele constituționale, să rețină în considerentele hotărârii necesitatea reglementării exprese de către legiuitor a:
 - competenței instanței sesizate ulterior cu cauza penală în procedura conexării;
 - condițiilor și temeiurilor admiterii sau respingerii conexării;
 - mecanismului de soluționare a eventualelor conflicte de competență;
 - regimului juridic al căilor de atac împotriva încheierilor pronunțate în materia conexării cauzelor penale.

VI – DATELE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII (A se vedea partea a VI-a a Notîței explicative)

16. Suplimentar referitor la obiectul sesizării considerăm necesar de menționat și următoarele.

Pînă în prezent nu este o hotărâre a Curții Constituționale, având ca obiect examinarea constituționalității prevederilor prevăzute de art.43 alin.(1) Cod de procedură penală, în redacția actuală modificată prin Legea nr.35 din 13 martie 2025.

VII – LISTA DOCUMENTELOR

17. La prezenta sesizare urmează să fie anexate:

- materialele dosarului penal nr. **1-34/2026**;
- cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, adresată Judecătoriei Hîncești, sediul Leova.

VII – DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

18. Declar pe propria onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Locul: mun. Chișinău

Data: 24 iunie 2026

(Semnătura autorului sesizării sau a reprezentantului)

Nicu Șendrea, avocat al numitului - **Chitorog Vladimir**

ÎN C H E I E R E

01 iulie 2026

or. Leova

Judecătoria Hîncești (sediul Leova)

Instanța compusă din:

Președintele ședinței, Judecător

Grefier

Cu participarea:

Acuzatorului de stat:

Apărătorilor inculpatului,

Avocații:

Inculpatului

Nicolae Zaharia

Andrea Ababii

Gheorghe Solomon, Rusu Ion

Anatolie Ceachir, Roman Plămădeală
și Nicu Șendrea

Chitorog Vladimir Tudor

examinând în ședință de judecată cererea depusă de avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală, în cadrul cauzei penale de învinuire a lui Chitorog Vladimir Tudor în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 42 alin.(5), art. 46 raportat la art. 284 alin. (1); art. 42 alin. (3), art.45 alin. (1) raportat la art. 243 alin. (3) lit. a), b) Cod penal,

c o n s t a t ă:

1. La data de 07 aprilie 2026, în cadrul Judecătoriei Hîncești sediul Leova a parvenit pentru examinare cauza penală de învinuire a lui Chitorog Vladimir Tudor în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 42 alin.(5), art. 46 raportat la art. 284 alin. (1); art. 42 alin. (3), art.45 alin. (1) raportat la art. 243 alin. (3) lit. a), b) Cod penal.

2. Astfel, prin intermediul PIGD, în mod automat cauza penală a fost repartizată în procedura judecătorului Nicolae Zaharia.

3. La 24 iunie 2026, avocatul Nicu Șendrea a înaintat o cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală în măsură în care dispozițiile contestate:

„-nu reglementează competența instanței sesizate ulterior în procedura conexării cauzelor penale;

- nu stabilesc dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței sesizate prima sau poate respinge conexarea;

- nu reglementează condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării;

- nu reglementează regimul juridic al încheierii de respingere a conexării;

- nu oferă garanții suficiente împotriva arbitrariului judiciar și a interpretărilor divergente în materia conexării cauzelor penale.”

În cazul constatării unei insuficiențe normative incompatibile cu exigențele constituționale, să rețină în considerentele hotărârii necesitatea reglementării exprese de către legiuitor de lege ferenda, a următoarelor aspecte:

- competenței instanței sesizate ulterior cu cauza penală în procedura conexării;

- condițiilor și temeiurilor admiterii sau respingerii conexării;

- mecanismului de soluționare a eventualelor conflicte de competență;

- regimului juridic al căilor de atac împotriva încheierilor pronunțate în materia conexării cauzelor penale.”

4. În ședința de judecată:

Acuzatorii de stat au indicat că este o cerere neîntemeiată.

Apărătorii și inculpatul Chitorog Vladimir au susținut cererea.

5. Aprecierea instanței de judecată

Audiind participantul la proces, analizând cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității a art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală, materialele cauzei penale și legislația pertinentă, instanța de judecată consideră că cererea depusă de avocatul Nicu Șendrea, urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

În cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune în termen de 5 zile prin încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează continuarea examinării în fond a cauzei. Însă, până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate, dezbaterile judiciare se suspendă, cu excepția examinării demersurilor privind măsurile procesuale de constrângere.

Din conținutul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată reține că apărătorul inculpatului, avocatul Nicu Șendrea solicită sesizarea Curții Constituționale în vederea controlului constituționalității prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală în măsură în care dispozițiile contestate:

„-nu reglementează competența instanței sesizate ulterior în procedura conexării cauzelor penale;

- nu stabilesc dacă instanța sesizată ulterior este obligată să remită cauza instanței sesizate prima sau poate respinge conexarea;

- nu reglementează condițiile și temeiurile juridice ale respingerii conexării;

- nu reglementează regimul juridic al încheierii de respingere a conexării;

- nu oferă garanții suficiente împotriva arbitrariului judiciar și a interpretărilor divergente în materia conexării cauzelor penale.”

În cazul constatării unei insuficiențe normative incompatibile cu exigențele constituționale, să rețină în considerentele hotărârii necesitatea reglementării exprese de către legiuitor de lege ferenda, a următoarelor aspecte:

- competenței instanței sesizate ulterior cu cauza penală în procedura conexării;

- condițiilor și temeiurilor admiterii sau respingerii conexării;

- mecanismului de soluționare a eventualelor conflicte de competență;

- regimului juridic al căilor de atac împotriva încheierilor pronunțate în materia conexării cauzelor penale.”

Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării instanța de judecată menționează că:

1) prevederile art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală fac parte din categoria actelor cuprinse la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

2) excepția de neconstituționalitate este ridicată de către apărătorul inculpatului în cadrul procesului penal;

3) prevederile contestate posibil urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei penale;

4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate sub acest aspect.

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată ajunge la concluzia de admite cererea depusă de apărătorul inculpatului, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală.

În temeiul celor expuse, călăuzindu-se de prevederile art.7, 342 Cod de procedură penală, instanța de judecată,

d i s p u n e:

Se admite cererea depusă de apărătorul inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală.

Se ridică excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală.

Se sesizează Curtea Constituțională în vederea realizării controlului constituționalității dispozițiilor cuprinse în art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală.

Se remite în adresa Curții Constituționale prezenta încheiere și sesizarea apărătorului inculpatului Chitorog Vladimir, avocatul Nicu Șendrea privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) Cod de procedură penală.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței
judecător

Nicolae Zaharia